

UUSI TILANNE — TALOUDELLISEN RAKENNUSTYÖN Uudet tehtävät

*Puhe talousmiesten neuvottelukokouksessa 19
kesäkuun 23 pnä 1931*

Toverit! Neuvottelukokouksen aineistosta näkyy, että teollisuutemme tarjoaa suunnitelman täyttämisen kannalta katsoen varsin kirjavan kuvan. On teollisuusaloja, joilla viimeisten viiden kuukauden aikana on tapahtunut noin 40—50%:n tuotannon lisäys viime vuoteen verrattuna. On aloja, joilla ei ole tapahtunut enempää kuin 20—30%:n lisäys. Ja vihdoin on eräitä teollisuusaloja, joilla tuotannon lisäys oli äärimmäisen pieni, jotain 6—10% ja vieläkin vähemmän. Viimeksimainittujen joukkoon on laskettava kivihiilen tuotanto ja musta metallurgia. Kuva on kirjava, kuten näette.

Miten tämä kirjavuus on selitettävissä? Mikä on syynä siihen, että teollisuutemme eräät alat jäävät jälkeen? Mikä on syynä siihen, että teollisuuden joillakin aloilla on tullut kaiken kaikkiaan vain 20—25%:n lisäys, ja kivihiiliteollisuudessa ja mustassa metallurgiassa on tullut vielä pienempi lisäys, että ne laahustavat toisten alojen perässä?

Syynä on se, että teollisuuden kehityshedot ovat viime aikoina perinpohjin muuttuneet, on muodostu-

nut uusi tilanne, joka vaatii uusia johtamismenetelmiä, mutta eräät talousmiehemme, sen sijaan, että muuttaisivat työmenetelmiä, työskentelevät yhä edelleenkin vanhaan tapaan. Kysymys on siis siitä, että teollisuuden uudet kehitysheidot vaativat työskentelyä uudella tavalla, mutta eräät talousmiehemme eivät ymmärrä tätä eivätkä näe, että nyt on johdettava uudella tavalla.

Tässä on syy teollisuutemme eräiden alojen jälkeenkääntymiseen.

Mitkä ovat teollisuutemme kehityksen uudet ehdot? Mistä ne ovat tulleet?

Näitä uusia ehtoja on ainakin kuusi.

Tarkastelkaamme näitä ehtoja.

I

TYÖVOIMA

Kysymys on ennen kaikkea tuotantolaitosten turvaamisesta työvoimalla. Ennen työläiset tulivat tavallisesti itse tehtäisiin,—tässä suhteessa siis asiat sujuivat tavallaan itsestään. Ja se, että ne sujuivat itsestään, johtui siitä, että oli työttömyyttä, oli luokkajakaantumista maaseudulla, oli köyhyyttä ja nälän pelkoa, joka ajoi ihmisiä maalta kaupunkiin. Muistatteko sanonnan: „Maamiehen pako maalta kaupunkiin“? Mikä pakoitti talonpoikaa pakenemaan maalta kaupunkiin? Nälän pelko, työttömyys, se seikka, että maaseutu oli talonpojalle äitipuoli, ja hän oli valmis pakenemaan sieltä vaikka hornan tuuttiin, kunhan vain sai jotain työtä.

Näin tai miltei näin olivat meillä asiat vielä joku aika sitten.

Voidaanko sanoa, että meillä on nykyään aivan samanlainen kuva? Ei, niin ei voida sanoa. Päinvastoin, tilanne on nyt perin pohjin muuttunut. Ja juuri siksi, että tilanne on muuttunut, ei meillä työvoiman saanti suju enää itsestään.

Mitä on sitten tällä aikaa oikeastaan muuttunut? Ensiksi, olemme hävittäneet työttömyyden,— olemme siis hävittäneet sen voiman, joka painosti „työmarkkinoita“. Toiseksi, olemme tyrehdyttäneet perin juurin luokkajakaantumisen maaseudulla,— olemme siis voittaneet juuri sen joukkoköyhyyden, joka ajoi talonpoikaa maalta kaupunkiin. Vihdoin, olemme varustaneet maaseudun kymmenillä tuhansilla traktoreilla ja maatalouskoneilla, nujertaneet kulakin, perustaneet kolhooseja ja antaneet talonpojille mahdollisuuden elää ja työskennellä ihmisten tavoin. Nyt ei maaseutua enää voida nimittää talonpojan äitipuoleksi. Ja juuri siksi, että sitä ei enää voida nimittää äitipuoleksi, on talonpoika alkanut pysyä maalla eikä meillä ole enää „maamiehen pakoa maalta kaupunkiin“ eikä työvoiman saanti suju enää itsestään.

Näette siis, että meillä on nyt aivan uusi tilanne ja uudet ehdot tuotantolaitosten turvaamiselle työvoimalla.

Mitä tästä johtuu?

Siitä johtuu ensiksikin se, ettei saa enää luottaa työvoiman saannin sujuvan itsestään. Itsestäänsujumisen „politiikasta“ on meidän siis siirryttävä työläisten järjestetyn värväyksen politiikkaan teollisuutta varten. Mutta siihen on olemassa vain yksi tie—

talousjärjestöjen sopimukset kolhoosien ja kolhoosilaisten kanssa. Te tiedätte, että eräät talousjärjestöt ja kolhoosit ovat jo lähteneet tälle tielle, ja kokemus on osoittanut, että sopimusmenetelmä antaa hyviä tuloksia sekä kolhooseille että teollisuuslaitoksille.

Siitä johtuu toiseksi se, että on viipymättä ryhdyttävä mekanisoimaan raskaimpia työprosesseja kehittämällä tätä työtä täyttä vauhtia (metsäteollisuudessa, rakennustöissä, kivihiliteollisuudessa, lastaus- ja purkaustöissä, liikenteessä, mustassa metallurgiassa j.n.e.). Se ei tietenkään merkitse, että käsin tehtävästä työstä olisi luovuttava. Päinvastoin, käsin tehtävällä työllä tulee vielä kauan aikaa olemaan mitä tärkein osuus tuotannossa. Mutta se merkitsee, että työprosessien mekanisoiminen on meillä se uusi ja ratkaiseva voima, jota ilman emme voi kestää vauhtiamme emmekä tuotannon uusia mittasuhteita.

Meillä on vielä paljon talousmiehiä, jotka „eivät usko“ mekanisointiin eivätkä kolhoosien kanssa tehtäviin sopimuksiin. Nämä ovat juuri niitä talousmiehiä, jotka eivät käsitä uutta tilannetta, eivät halua työskennellä uudella tavalla ja jotka kaihoten muistelevat niitä „vanhoja hyviä aikoja“, jolloin työvoima „tuli itsestään“ tuotantolaitoksiin. On sanomattakin selvää, että tällaiset talousmiehet ovat yhtä kaukana kuin taivas maasta niistä taloudellisen rakennustyömme uusista tehtävistä, joita uusi tilanne meille asettaa. He nähtävästi luulevat, että vaikeudet työvoiman saannissa ovat satunnainen ilmiö, että työvoiman puute häviää itsestään, niin sanoaksemme omalla painollaan. Toverit, se on erehdys. Työvoiman saannin vaikeudet eivät voi hävitä itsestään. Ne voi-

vat hävitä vain meidän omien ponnistustemme tuloksena.

Siis työvoimaa on värvättävä järjestyneesti solmimalla sopimuksia kolhoosien kanssa, on mekanisoitava työ—sellainen on tehtävä.

Sellainen on kysymys teollisuutemme kehityksen ensimmäisestä uudesta ehdosta.

Siirtykäämme kysymykseen toisesta ehdosta.

II

TYÖLÄISTEN PALKKA

Puhuin juuri työläisten järjestetystä värväyksestä tuotantolaitoksillemme. Mutta työläisten värväys ei vielä merkitse, että koko työ olisi siten tehty. Tuotantolaitostemme turvaamiseksi työvoimalla on saatava työläiset kiinnitetyksi tuotantoon ja tehtävä työväki tuotantolaitoksissa enemmän tai vähemmän vakinaiseksi. Tuskin tarvitsee todistella, että ilman vakinaista työväkeä, joka on enemmän tai vähemmän omaksunut tuotannon tekniikan ja tottunut uusiin koneisiin,— on mahdotonta mennä eteenpäin, on mahdotonta täyttää tuotantosuunnitelmia. Päinvastaisessa tapauksessa olisi joka kerta opetettava työläiset alusta alkaen ja kulutettava puolet ajasta heidän opettamiseensa sen sijaan, että sekin aika käytettäisiin tuotantoon. Mutta mitä meillä nykyään tapahtuu käytännössä? Voidaanko sanoa, että työväki tuotantolaitoksissamme on nykyään enemmän tai vähemmän vakinainen? Ei, sitä ei valitettavasti voida sanoa. Päinvastoin, meillä vallitsee tuotantolaitoksissa yhä edelleenkin niin sanottu työvoiman vaihtuvaisuus.

Eikä siinä vielä kaikki: useissa tuotantolaitoksissa ei työvoiman vaihtuvaisuus ole suinkaan häviämässä, vaan se päinvastoin kasvaa ja lisääntyy. Joka tapauksessa löytyy vähän sellaisia tuotantolaitoksia, joissa ei työväki puolen vuoden, vieläpä vuosineljänneksenkin aikana olisi vaihtunut vähintään 30—40%:lla.

Aikaisemmin, teollisuuden kuntoonpalauttamisen kaudella, jolloin teknillinen kalusto ei meillä ollut monimutkainen eivätkä tuotannon mittasuhteet suuret, voitiin vielä jotenkuten „sietää“ niin sanottua työvoiman vaihtuvaisuutta. Nyt on toisin. Nykyään on tilanne perin pohjin muuttunut. Nykyään, laajan uudestirakentamisen kaudella, jolloin tuotannon mittasuhteet ovat käyneet jättiläismäisiksi ja teknillinen kalusto äärimmäisen monimutkaiseksi, — on työvoiman vaihtuvaisuus muodostunut tuotannon vitsaukseksi, joka desorganisoi tuotantolaitoksiamme. Työvoiman vaihtuvaisuuden „sietäminen“ nykyisin merkitsee teollisuutemme rappeuttamista, tuotantosuunnitelmien täyttämismahdollisuuksien hävittämistä, tuotteiden laadun parantamismahdollisuuksien horjuttamista.

Mikä on työvoiman vaihtuvaisuuden syy?

Väärä työpalkan järjestely, virheellinen tariffisysteemi, „vasemmistolainen“ tasapalkkaisuus. Useissa tuotantolaitoksissamme on palkkatariffit määritelty siten, että melkein kokonaan katoaa ero ammattityön ja ammattitaitoa vaatimattoman työn väliltä, raskaan ja kevyen työn väliltä. Tasapalkkaisuus johtaa siihen, että ammattitaidottomalla työmiehellä ei ole harrastusta päästä ammattitaitoiseksi eikä hänellä niin ollen ole edistymisen perspektiiviä, jonka takia hän tuntee itsensä „kesävieraaksi“ tuotannossa, henkilöksi, joka

työskentelee vain väliaikaisesti ansaitakseen hieman ja lähteäkseen sitten johonkin muualle „onneaan etsimään“. Tasapalkkaisuus johtaa siihen, että ammattitaitoisen työläisen on pakko siirtyä tuotantolaitoksesta toiseen, löytääkseen vihdoinkin sellaisen tuotantolaitoksen, jossa ammattityölle osataan antaa oikea arvo.

Siitä johtuu „yleinen“ kulkeminen tuotantolaitoksesta toiseen, työvoiman vaihtuvaisuus.

Poistaaksemme tämän paheen on lopetettava tasapalkkaisuus ja lyötävä rikki vanha tariffisysteemi. Poistaaksemme tämän paheen on luotava sellainen tariffisysteemi, jossa otetaan huomioon ero ammattityön ja ammattitaitoa vaatimattoman työn, raskaan työn ja kevyen työn välillä. Ei voida sietää, että työntökärrymies mustametallurgiateollisuudessa saa saman verran kuin lakaisija. Ei voida sietää, että veturinkuljettaja rautatielaitoksessa saa saman verran kuin puhtaaksikirjoittaja. Marx ja Lenin sanovat, että ero ammattityön ja ammattitaitoa vaatimattoman työn välillä tulee säilymään vielä sosialisminkin aikana, vieläpä luokkien hävittämisen jälkeenkin, että tämä eroavaisuus tulee katoamaan vasta kommunismin aikana ja että sen vuoksi „työpalkka“ on vielä sosialisminkin vallitessa maksettava työn mukaan eikä tarpeiden mukaan. Mutta meidän talousmiestemme ja ammattiliittotoimitsijaimme joukossa olevat tasaajat eivät myönnä tätä, vaan arvelevat, että tämä eroavaisuus on jo kadonnut Neuvostojärjestelmämme aikana. Kummatko ovat oikeassa,—Marx ja Lenin vaiko tasaajat? Nähtävästi Marx ja Lenin ovat tässä oikeassa. Mutta tästä johtuu, että se, joka nyt laatii tariffisysteemin tasapalkkaisuuden „periaatteiden“ poh-

jalle, ottamatta huomioon eroa ammattityön ja ammattitaitoa vaatimattoman työn välillä, luopuu marxilaisuudesta, luopuu leninismistä.

Kaikilla teollisuuden aloilla, jokaisessa tuotantolaitoksessa ja jokaisessa tehdasosastossa on enemmän tai vähemmän ammattitaitoisten työläisten johtavia ryhmiä, jotka ennen kaikkea ja pääasiassa on saatava pysymään tuotannossa, jos haluamme todella saada tuotantolaitokselle vakinaisen työväen. Nämä johtavat työläisryhmät muodostavat tuotannon perusrankaan. Kun heidät saadaan pysymään tuotantolaitoksessa ja tehdasosastossa, niin se merkitsee koko työväen vakiinnuttamista, työvoiman vaihtuvaisuuden perinpohjaista tyrehdyttämistä. Mutta miten heidät voidaan vakiinnuttaa tuotantolaitokseen? Heidät voidaan vakiinnuttaa vain nostamalla heitä ylöspäin, heidän palkkatasoaan kohottamalla, sellaisella työpalkan järjestelyllä, joka asettaa työntekijän ammattitaidon oikeaan arvoonsa.

Mutta mitä merkitsee heidän nostamisensa ja heidän palkkatasonsa kohottaminen, mihin se voi johtaa ammattitaidottomien työläisten suhteen? Se merkitsee kaiken muun ohella, että ammattitaidottomille työläisille avataan tulevaisuuden näköala ja että heille annetaan kiihoke ylöspäin kohoamiseen, ammattitaitoisten ryhmään kohoamiseen. Tiedättehän itekin, että me tarvitsemme nykyään satoja tuhansia ja miljoonia ammattitaitoisia työläisiä. Mutta jotta voitaisiin saada ammattitaitoisia työläisiä, on ammattitaidottomille työläisille annettava kiihoke ja näköala eteenpäin pääsyyn, ylöspäin kohoamiseen. Ja mitä rohkeammin me tälle tielle lähdemme, sitä parempi, sillä se on perus-

keino työvoiman vaihtuvaisuuden poistamiseksi. Mutta jos tässä asiassa kitsaillaan, niin tehdään rikos, asetetaan sosialistisen teollisuutemme etuja vastaan.

Mutta siinä ei ole vielä kaikki.

Jotta työläiset saataisiin vakiintumaan tuotantolaitoksiin, on vielä edelleen parannettava työläisten huoltoa ja asunto-oloja. Ei voida kieltää, etteikö työläisten asuntojen rakentamisen ja huollon alalla olisi viime vuosina tehty aika paljon. Mutta se, mitä on tehty, on aivan riittämätöntä työläisten nopeasti kasvavien tarpeiden tyydyttämiseksi. Ei saa vedota siihen, että ennen oli asuinrakennuksia vähemmän kuin nyt ja että tämän vuoksi voidaan tyytyä saavutettuihin tuloksiin. Ei myöskään saa vedota siihen, että työläisten huolto oli ennen paljota huonompaa kuin nyt, ja että sen vuoksi voidaan tyytyä nykyään vallitsevaan tilanteeseen. Vain mädät ja läpikotaisin pilaantuneet ihmiset voivat lohduttaa itseään menneisyyteen vetoamalla. Ei ole lähdeittävä menneisyydestä, vaan työläisten nykyisistä kasvavista tarpeista. On ymmärrettävä, että työläisten olemassaolon ehdot ovat meillä perin pohjin muuttuneet. Nykyään ei työmies ole sama kuin ennen. Nykyajan työmies, meidän neuvostotyömiehemme, haluaa elää siten, että kaikki hänen aineelliset ja kulttuuritarpeensa tulisivat tyydytetyiksi niin elintarvikehuollon kuin asunnon, niin kulttuuritarpeiden kuin kaikkien muidenkin tarpeiden suhteen. Hänellä on siihen oikeus ja me olemme velvolliset turvaamaan hänelle nämä ehdot. Tosin ei työläinen meillä kärsi työttömyydestä, hän on vapaa kapitalismin ikeestä, hän ei ole enää orja, vaan oman asiansa isäntä. Mutta tämä ei riitä. Hän vaatii kaik-

kien aineellisten ja kulttuuritarpeidensa tyydyttämistä, ja me olemme velvolliset täyttämään tämän hänen vaatimuksensa. Älkää unohtako, että me itse esitämme nyt määrättyjä vaatimuksia työläiselle — me vaadimme häneltä työkuria, tiukkaa työtä, kilpailua, iskuruutta. Älkää unohtako, että työläisten valtava enemmistö on ottanut nämä Neuvostovallan vaatimukset vastaan suurella innostuksella ja täyttää niitä sankarillisesti. Älkää siis ihmetelkö sitä, että täyttäessään Neuvostovallan vaatimuksia työläiset vaativat puolestaan siltä velvollisuuksiensa täyttämistä työläisten aineellisen aseman ja kulttuuritason edelleen kohottamisen suhteen.

Siis on tehtävä loppu työvoiman vaihtuvaisuudesta, hävitettävä tasapalkkaisuus, järjestettävä työpalkka oikein, parannettava työläisten elinehtoja — sellainen on tehtävä.

Sellainen on kysymys teollisuutemme kehityksen toisesta uudesta ehdosta.

Siirtykäämme kysymykseen kolmannesta ehdosta.

III

TYÖN ORGANISATIO

Ylempänä puhuin työvoiman vaihtuvaisuuden lopettamisen välttämättömyydestä ja työläisten vakiinnuttamisesta tuotantolaitoksiin. Mutta kysymys ei rajoitu työläisten vakiinnuttamiseen tuotantolaitoksissa. Ei riitä se, että lopetetaan työvoiman vaihtuvaisuus. Työläisille on myöskin luotava sellaiset työehdot, jotka antaisivat heille mahdollisuuden työskennellä taidolla, kohottaa työn tuottavuutta, parantaa tuotteiden

laatua. On siis järjestettävä työ tuotantolaitoksissa siten, että tuottavaisuus kohoaisi kuukausi kuukaudelta, vuosineljännes vuosineljännekseltä.

Voidaanko sanoa, että nykyisin tuotantolaitoksissamme tosiasiallisesti vallitseva työn organisatio vastaa tuotannon nykyaikaisia vaatimuksia? Sitä emme valitettavasti voi sanoa. Joka tapauksessa on meillä yhä vielä monia tuotantolaitoksia, joissa työn organisatio on erittäin huonolla kannalla, joissa järjestyksen ja sopusoinnun asemesta työssä vallitsee epäjärjestys ja sekamelska, joissa suoritettavasta työstä vaadittavan vastuunalaisuuden asemesta vallitsee täydellinen edesvastuuttomuus, **yksilövastuuttomuus.**

Mitä on yksilövastuuttomuus? Yksilövastuuttomuus on sitä, että puuttuu kaikenlainen vastuunalaisuus suoritettavaksi annetusta työstä, puuttuu vastuunalaisuus mekanismeista, koneista, työkaluista. Ymmärrettävää on, että yksilövastuuttomuuden vallitessa ei voi olla puhuttakaan työn tuottavaisuuden vähänkään huomattavasta noususta, tuotteiden laadun paranemisesta, huolellisesta suhtautumisesta mekanismeihin, koneisiin, työkaluihin. Te tiedätte, mihin yksilövastuuttomuus johti rautatieliikenteessä. Samoihin tuloksiin se johtaa teollisuudessakin. Me hävitimme yksilövastuuttomuuden rautatieliikenteessä ja paransimme rautatieliikenteen työtä. Sama meidän on tehtävä teollisuudessakin kohottaaksemme sen työn korkeammalle asteelle.

Aikaisemmin voitiin vielä jotenkuten „tulla toimeen“ sillä väärällä työn organisatiolla, joka viihtyy niin mukavasti yksilövastuuttomuuden kanssa ja

sen kanssa, ettei jokainen työntekijä ole vastuussa hänelle annetusta konkreettisesta työstä. Nyt on toisin. Nyt on tilanne aivan toinen. Nykyisten tuotannon valtaviiden mittasuhteiden ja jättiläistehtaiden aikana on yksilövastuuttomuus sellainen teollisuuden vitsaus, joka vaarantaa kaikkia tuotannollisia ja organisatorisia saavutuksiamme tuotantolaitoksissa.

Miten on yksilövastuuttomuus päässyt juurtumaan useissa tuotantolaitoksissamme? Se tuli tuotantolaitoksiin keskeytymättömän työviikon laittomana seuralaisena. Olisi väärin sanoa, että keskeytymätön työviikko tuo välttämättömästi mukanaan yksilövastuuttomuuden tuotantoon. Jos työ on oikein järjestetty, jos jokaiselle on säädetty vastuu määrätystä työstä, jos määrätyt työläisryhmät kiinnitetään hoitamaan määrättyjä mekanismeja ja työkalukoneita, jos työvuorot on järjestetty oikein, niin, että ne eivät jää jälkeen toisistaan laadun eivätkä ammattitaidon puolesta, — niin näillä ehdoilla keskeytymätön työviikko johtaa työn tuottavaisuuden valtavaan nousuun, työn laadun paranemiseen, yksilövastuuttomuuden häviämiseen. Näin ovat asiat esimerkiksi rautatieliikenteessä, jossa nykyisin on keskeytymätön työviikko, mutta jossa ei ole enää yksilövastuuttomuutta. Voidaanko sanoa, että meillä on teollisuuslaitoksissa yhtä suotuisa tilanne keskeytymättömän työviikon suhteen? Valitettavasti ei niin voida sanoa. Asia on siten, että eräissä tuotantolaitoksissa siirryttiin keskeytymättömään työviikkoon hätiköiden, valmistamatta vastavia ehtoja, järjestämättä asianvaatimalla tavalla työvuoroja, niin että ne olisivat olleet enemmän tai vähemmän samanarvoiset laadun ja ammat-

titaidon puolesta, järjestämättä jokaisen vastuunalaisuutta määrätystä konkreettisesta työstä. Ja tämä johti siihen, että oman onnensa nojaan jätetty keskeytymätön työviikko muuttui yksilövastuuttomuudeksi. Sen seurauksena useissa teollisuuslaitoksissa on keskeytymätön työviikko paperilla ja sanoissa sekä realinen eikä paperilla oleva yksilövastuuttomuus. Seurauksena on vastuuntunnon puute työstä, huolimaton suhtautuminen mekanismeihin, koneiden särkyminen joukoittain ja kiihokkeen puuttuminen työn tuottavaisuuden kohottamiseksi. Suotta eivät työläiset sano: „Me kohottaisimme työn tuottavaisuutta ja korjaisimme asiaintilan, mutta kuka sille antaa oikean arvon, kun kukaan ei vastaa mistään?“

Tästä näkyy, että eräät toverimme joillakin paikoin ovat pitäneet liikaa kiirettä keskeytymättömään työviikkoon siirtymisessä ja kiirehtimisellään vääristelleet keskeytymättömän työviikon muuttaen sen yksilövastuuttomuudeksi.

Tämän asiaintilan korjaamiseksi ja yksilövastuuttomuuden hävittämiseksi on kaksi keinoa. Joko keskeytymättömän työviikon toteuttamisedot muutetaan siten, ettei keskeytymätön työviikko muuttuisi yksilövastuuttomuudeksi, ottamalla esimerkiksi siitä, miten rautatieliikenteessä on menetelty. Tahi siellä, missä nyt heti ei ole suotuisia edellytyksiä tällaiselle kokeelle, hyljätään paperilla oleva keskeytymätön työviikko ja siirrytään väliaikaisesti kuusipäiväiseen keskeytyvään työviikkoon, kuten äskettäin tehtiin Stalingradin traktoritehtaalla, ja valmistetaan ehdot sille, että tarpeen tullen sitten palataan todelliseen, ei paperilla olevaan keskeytymättömään työviikkoon,

palataan ehkä keskeytymättömään työviikkoon, mutta sellaiseen, jossa ei ole yksilövastuuttomuutta.

Muita keinoja ei ole.

Ei voi olla epäilystäkään, etteivätkö talousmiehemme varsin hyvin ymmärtäisi kaikkea tätä. Mutta he ovat vaiti. Miksi? Kaiketikin siksi, että pelkäävät totuutta. Mutta mistä lähtien bolshevikit ovat alkaneet pelätä totuutta? Eikö ole totta, että useissa tuotantolaitoksissa keskeytymätön työviikko on muuttunut yksilövastuuttomuudeksi ja että keskeytymättömyyttä työviikkoa on siten vääristelty äärimmilleen? Herää kysymys: kuka tarvitsee tällaista keskeytymättömyyttä työviikkoa? Kuka rohkenee sanoa, että tämän paperilla olevan ja vääristellyn keskeytymättömyyden työviikon säilyttämisen edut on asetettava työn oikean organisation etuja korkeammalle, työn tuottavaisuuden kehittymisen etuja korkeammalle, todellisen keskeytymättömyyden työviikon etuja korkeammalle, sosialistisen teollisuutemme etuja korkeammalle? Eikö ole selvää, että mitä pikemmin hautaamme paperilla olevan keskeytymättömyyden työviikon, sitä pikemmin pääsemme työn oikeaan organisation?

Eräät toverit luulevat, että yksilövastuuttomuus voidaan hävittää manauksilla ja suurisanaisilla puheilla. Minä ainakin tunnen useita talousmiehiä, jotka taistelussaan yksilövastuuttomuutta vastaan rajoittuvat siihen, että tavan takaa pitävät kokouksissa puheita manaten yksilövastuuttomuutta, olettaen nähtävästi, että sellaisten puheiden jälkeen yksilövastuuttomuuden täytyy hävitä itsestään, niin sanoaksemme omalla painollaan. He erehtyvät pahasti,

jos luulevat, että yksilövastuuttomuus voidaan kar-koittaa käytännöstä puheilla ja manauksilla. Ei, toverit, yksilövastuuttomuus ei katoa milloinkaan itsestään. Sen voimme hävittää vain me itse ja meidän täytyy se hävittää, sillä me kanssanne olemme vallassa ja me kanssanne yhdessä vastaamme kai-kesta, muun muassa myöskin yksilövastuuttomuu-desta. Olen sitä mieltä, että olisi paljoka parempi, jos taloutemme johtohenkilöt puheiden ja manausten ase-mesta viipyisivät kuukauden tai pari esimerkiksi kaivoksella tai tehtaassa, tutkisivat kaikkia työn orga-nisation yksityiskohtia ja „pikku seikkoja“, hävittäisi-vät siellä yksilövastuuttomuuden käytännössä ja sen jälkeen siirtäisivät tämän tuotantolaitoksen kokemuk-set toisiin tuotantolaitoksiin. Se olisi paljoka parempi. Se olisi todellista taistelua yksilövastuuttomuutta vas-taan, taistelua työn oikean, bolshevistisen organisation puolesta, taistelua voimien oikean sijoituksen puolesta tuotantolaitoksessa.

Siis on hävitettävä yksilövastuuttomuus, parannet-tava työn organisatiota, sijoitettava voimat tuotanto-laitoksessa oikein — sellainen on tehtävä.

Sellainen on kysymys teollisuutemme kehityksen kolmannesta uudesta ehdosta.

Siirtykäämme kysymykseen neljännestä ehdosta.

IV

KYSYMYS TYÖVÄENLUOKAN TUOTANNOLLIS-TEKNILLISESTÄ SIVISTYNEISTÖSTÄ

Tilanne on muuttunut myöskin teollisuutemme päällikkökuntaan nähden yleensä sekä insinööri- ja teknikkokuntaan nähden erikoisesti.

Aikaisemmin oli meillä asia siten, että koko teollisuutemme peruslähteenä oli Ukrainan kivihiili- ja metallurgia-tukikohta. Ukrainasta saatiin metalli kaikille teollisuusalueillemme, sekä Etelään että Moskovaan ja Leningradiin. Sieltä saatiin myös kivihiili Neuvostoliiton tärkeimpiin tuotantolaitoksiin. Jätän tässä Uralin pois laskuista, sillä tässä suhteessa sen ominaispaino Donetsin kaivosalueeseen verrattuna oli vähäinen. Tätä vastaavasti oli meillä kolme pääasiallista opinahjoa, joissa teollisuuden päällikkökunta koulutettiin: Etelä, Moskovan seutu ja Leningradin seutu. On ymmärrettävää, että tällaisen asiointilan vallitessa voitiin jotenkuten tulla toimeen sillä insinööri- ja teknikkovoimien minimimäärällä, mikä vain oli silloin maamme käytettävissä.

Näin oli äskeisessä menneisyydessä.

Mutta nyt tilanne on aivan toinen. Nyt on mielestäni selvää, että säilyttämällä tuotannon nykyisen kehitysvauhdin ja jättiläismäiset mittasuhteet me emme tule enää toimeen yksinomaan Ukrainan kivihiili- ja metallurgia-tukikohdalla. Te tiedätte, että meille ei enää riitä Ukrainan kivihiili eikä metalli, vaikka niiden tuotanto onkin lisääntynyt. Te tiedätte, että meidän on tämän vuoksi pakko luoda uusi kivihiili- ja metallurgia-tukikohta Itään, Uralin — Kuznetskin tukikohta. Te tiedätte, että tätä tukikohtaa luodaan menestyksellä. Mutta tämä ei riitä. Meidän on edelleen luotava metallurgia itse Siperiaan sen kasvien tarpeiden tyydyttämiseksi. Ja me jo luomme sitä. Tämän lisäksi on meidän luotava uusi värimetallurgian tukikohta Kazakhstaniin ja Turkestaniin. Vihdoin on meidän kehitettävä mitä laajinta rautateiden rakennus-

toimintaa. Sitä vaativat Neuvostoliiton edut kokonaisuudessaan, sekä rajaseutujen tasavaltojen että keskuksen edut.

Mutta tästä johtuu, ettemme enää voi tulla toimeen sillä minimimäärällä teollisuuden insinööri-, teknikko- ja päällikkökuntaa, millä tulimme ennen toimeen. Tästä johtuu, että insinöörejä ja teknikkoja valmentaneet vanhat opinahjot ovat jo riittämättömät, että on välttämätöntä luoda kokonainen verkosto uusia opinahjoja — Uralille, Siperiaan, Keski-Aasiaan. Meidän on nyt saatava teollisuuden insinööri-, teknikko- ja päällikkövoimia kolme, viisi kertaa enemmän kuin ennen, jos todella aiomme täyttää Neuvostoliiton sosialistisen teollistamisohjelman.

Mutta me emme tarvitse **minkälaisia tahansa** päällikkö-, insinööri- ja teknikkovoimia. Me tarvitsemme **sellaisia** päällikkö-, insinööri- ja teknikkovoimia, jotka kykenevät ymmärtämään maamme työväenluokan politiikan, kykenevät omaksumaan tämän politiikan ja ovat valmiit toteuttamaan sitä tunnollisesti. Mutta mitä se merkitsee? Se merkitsee, että maamme on astunut sellaiseen kehitysvaiheeseen, jolloin työväenluokan on luotava itselleen oma tuotannollis-tekniillinen sivistyneistönsä, joka kykenee puoltamaan tuotannossa työväenluokan etuja hallitsevan luokan etuina.

Ei yksikään hallitseva luokka ole tullut toimeen ilman omaa sivistyneistöään. Ei ole mitään epäilemisen varaa siinä, että myöskään Neuvostoliiton työväenluokka ei voi tulla toimeen ilman omaa tuotannollis-tekniillistä sivistyneistöään.

Neuvostovalta on ottanut tämän seikan huomioon ja avannut korkeakoulujen ovet kansantaloutemme kaikilla aloilla työväenluokkaan ja työtätekevään talonpoikaistoon kuuluvia henkilöitä varten. Te tiedätte, että kymmeniä tuhansia työläis- ja talonpoikaisnuorisoa opiskelee tätä nykyä korkeakouluissa. Kun ennen, kapitalismin aikana, korkeakoulut olivat vain herrasvesojen yksinoikeutena, niin nyt, Neuvostojärjestelmän aikana, on työläis- ja talonpoikaisnuoriso niissä vallitsevana voimana. Ei ole epäilemistä, että pian saamme oppilaitoksistamme tuhansia uusia teknikkoja ja insinöörejä, teollisuutemme uusia päälliköitä.

Mutta tämä on vain asian toinen puoli. Asian toisena puolena on se, että työväenluokan tuotannollis-teknillistä sivistyneistöä tullaan muodostamaan ei vain korkeakoulun päättäneistä henkilöistä, vaan sitä saadaan myöskin tuotantolaitostemme käytännönmiehistä, ammattitaitoisista työläisistä, työväenluokan kulttuurivoimista tehtaissa ja kaivoksissa. Kilpailun alkuunpanijat, iskuprikaatien johtajat, työinnostuksen käytännölliset virittäjät, töiden järjestäjät rakennustyömme eri rintamanosilla, — siinä on se työväenluokan uusi kerros, jonka on yhdessä korkeakoulun päättäneiden tovereiden kanssa muodostettava työväenluokan sivistyneistön ydinjoukko, teollisuutemme päällikkökunnan ydinjoukko. Tehtävämme on se, että näitä „pohjakerroksen“ aloitekykyisiä tovereita ei syrjäytettäisi, vaan entistä rohkeammin nostettaisiin johtopaikoille, annettaisiin heille mahdollisuus tuoda ilmi organisatoriset kykynsä, annettaisiin

heille mahdollisuus täydentää tietojaan ja että heille luotaisiin asianmukaiset olosuhteet, antaen siihen tarvittavat rahavarat kitsailematta.

Näiden tovereiden keskuudessa on aika paljon puolueeseen kuulumattomia. Mutta tämä ei voi olla esteenä sille, että heitä entistä rohkeammin nostetaan johtaville paikoille. Päinvastoin, juuri nämä puolueeseen kuulumattomat toverit on ympäröitävä erikoisella huomiolla, heitä on nostettava johtotehtäviin, jotta he vakuuttuisivat käytännössä siitä, että puolue osaa antaa arvon kyvykkäille ja lahjakkaille työntekijöille.

Eräät toverit arvelevat, että johtaville paikoille tehtäissä voidaan asettaa vain puoluetovereita. Tällä perusteella he usein syrjäyttävät kykeneviä ja aloitekykyisiä puolueeseen kuulumattomia tovereita, antamalla etusijan puolueen jäsenille, vaikka nämä olisivatkin vähemmän kykeneviä ja aloitekyvyttömiäkin. Sanomattakin on selvää, ettei mikään voi olla tyhmempää eikä taantumuksellisempää kuin tuollainen luvalla sanoen „politiikka“. Tuskin tarvitsee todistella, että tuollaisella „politiikalla“ voidaan vain alentaa puolueen arvoa ja saada puolueeseen kuulumattomat työläiset vieromaan puoluetta. Meidän politiikkamme ei ensinkään pyri siihen, että puolue muutetaan itseensä sulkeutuneeksi kastiksi. Poliitiikkamme sisältyy siihen, että puolueeseen kuuluvien ja puolueeseen kuulumattomien työläisten välillä vallitsisi „keskinäisen luottamuksen“ ilmapiiri, „keskinäisen tarkastuksen“ ilmapiiri (Lenin). Puolueemme on voimakas työväenluokan keskuudessa muun muassa siksi, että se noudattaa juuri tällaista politiikkaa.

Siis on päästävä siihen, että Neuvostoliiton työväenluokalla olisi oma tuotannollis-teknillinen sivistyneistönsä,—sellainen on tehtävä.

Sellainen on kysymys teollisuutemme kehityksen neljännestä uudesta ehdosta.

Siirtykäämme kysymykseen viidennestä ehdosta.

V

KÄÄNTEEN MERKKEJÄ VANHAN TUOTANNOLLIS-TEKNILLISEN SIVISTYNEISTÖN KESKUUDESSA

Uudella tavalla asettuu myös kysymys suhteesta vanhaan, porvarilliseen tuotannollis-teknilliseen sivistyneistöön.

Pari vuotta sitten meillä oli asia siten, että vanhan teknillisen sivistyneistön ammattitaitoisin osa oli tuholaisuuden taudin saastuttama. Enemmänkin, tuholaisuus oli silloin tavallaan muodissa. Yhdet tekivät tuhotyötä, toiset suojelivat tuholaisia, kolmannet pesivät kätensä ja noudattivat puolueettomuutta, neljännet horjuivat Neuvostovallan ja tuholaiden välillä. Vanhan teknillisen sivistyneistön enemmistö jatkoi tietysti työskentelyään enemmän tai vähemmän lojaalisesti. Mutta tässä ei olekaan puhe enemmistöstä, vaan teknillisen sivistyneistön ammattitaitoisimmasta osasta.

Mikä synnytti tuholaisliikkeen, mikä piti sitä yllä? Luokkataistelun kärjistyminen Neuvostoliitossa, Neuvostovallan hyökkäyspolitiikka kaupungin ja maaseudun kapitalistisia aineksia vastaan, viimeainittujen

vastarinta Neuvostovallan politiikalle, kansainvälisen aseman monimutkaisuus, kolhoosien ja neuvostotilojen rakennustyön vaikeudet. Kun tuholaiden taisteluhaluisen osan aktiivisuus sai vahviketta kapitalistimaiden imperialistien interventiopuuhista ja maassamme ilmenneistä viljavaikeuksista, niin vanhan teknillisen sivistyneistön toisen osan horjuntaa aktiivisten tuholaiden puoleen voimistivat ne trotskilais-menshevististen jaarittelijain muotijutut, että „kolhooseista ja neuvostotiloista ei kuitenkaan tule mitään“, „Neuvostovalta rappeutuu kuitenkin ja sen täytyy piakkoin kaatua“, „bolshevikit itse edistävät interventiota omalla politiikallaan“ j.n.e. y.m.s. Sitä paitsi kun eräät oikeistolaisuklonistien joukossa olleet vanhat bolshevikitkaan eivät kestäneet „kulkutautia“ vastaan, vaan horjahtivat tällä kaudella sivuun puolueesta, niin ei ole syytä ihmetellä, että vanhan teknillisen sivistyneistön eräs osa, jolla ei ole ollut koskaan hajuakaan bolshevismista, myös horjahti jumalan avulla.

On ymmärrettävää, että asiain näin ollessa Neuvostovalta saattoi noudattaa vain yhtä ainoaa politiikkaa vanhaan teknilliseen sivistyneistöön nähden — aktiivisten tuholaiden **nujertamisen**, neutraalisten **kerrostumiin jakamisen** ja **lojaalisten mukaanvetämisen** politiikkaa.

Näin oli vuosi pari sitten.

Voidaanko sanoa, että meillä olisi nykyäänkin juuri samanlainen tilanne? Ei, niin ei voida sanoa. Päinvastoin, meillä on nyt muodostunut aivan toinen tilanne. Ensiksikin, olemme lyöneet hajalle kaupungin ja maaseudun kapitalistiset ainekset ja suoriudumme

niistä menestyksellä. Tämä ei tietenkään voi ilahduttaa vanhaa sivistyneistöä. On varsin luultavaa, että he yhä edelleenkin ilmaisevat surunvalittelujaan nujerretuille ystävilleen. Mutta sellaista ei tapahdu, että myötämieliset, puhumattakaan puolueettomista ja horjuvista, suostuisivat vapaaehtoisesti jakamaan aktiivisten ystäviensä kohtalon sen jälkeen, kun nämä viimeksimainitut ovat kärsineet ankaran ja auttamattoman tappion.

Edelleen, me olemme voittaneet viljavaikkeudet, emmekä vain voittaneet, vaan viemme ulkomaillekin niin paljon viljaa, että sellaista määrää ei ennen ole viety Neuvostovallan olemassaolon aikana. Horjuvilta katoaa siis tämäkin „argumentti“.

Edelleen, nyt jo sokeatkin näkevät, että kolhoosien ja neuvostotilojen rakennustyön rintamalla olemme eittämättömästi voittaneet ja päässeet mitä valtaviimpiin saavutuksiin.

Siis se, mikä vanhan sivistyneistön „asevarastossa“ oli tärkeintä, on kadonnut olemattomiin. Mitä tulee porvarillisen sivistyneistön interventiotoiveisiin, niin on myönnettävä, että ne — ainakin toistaiseksi — ovat olleet hiekalle rakennettuja talopahasia. Ja tosiaankin, kuusi vuotta on jo lupailtu interventiota, mutta kertaakaan ei ole yritetty interventiota. On jo aika myöntää, että meidän tarkkanäköistä porvarillista sivistyneistöämme on yksinkertaisesti vedetty nenästä. Puhumattakaan siitä, että itse aktiivisten tuholaisen käyttäytyminen tunnetussa oikeusjutussa Moskovassa oli sellaista, että sen täytyi saattaa häpeään tuholaisuusajatus ja todellisuudessa se saattoikin sen häpeään.

On ymmärrettävää, että nämä uudet seikat eivät voineet olla vaikuttamatta vanhaan teknilliseen sivistyneistöömme. Uuden tilanteen täytyi synnyttää ja todellisuudessa se synnyttikin uusia mielialoja vanhan teknillisen sivistyneistön keskuudessa. Tämä oikeastaan selittääkin sen tosiasian, että meillä on havaittavissa määrättyjä merkkejä sivistyneistön erään osan, joka aikaisemmin oli myötämielistä tuholaisille, kääntymisestä Neuvostovallan puolelle. Se tosiasia, että ei vain tämä vanhan sivistyneistön kerros, vaan vieläpä eiliset tosi tuholaisetkin, huomattava osa eilispäivän tuholaisista alkaa työskennellä monissa tehtäissa yhteistyössä työväenluokan kanssa, — tämä tosiasia on ilmeisenä todistuksena siitä, että käänne vanhan teknillisen sivistyneistön keskuudessa on jo alkanut. Se ei tietenkään merkitse, että meillä ei enää ole tuholaisia. Ei, sitä se ei merkitse. Tuholaisia on ja niitä tulee olemaan niin kauan kuin meillä on luokkia, niin kauan kuin kapitalistinen ympäristö säilyy. Mutta tämä merkitsee sitä, että koska vanhan teknillisen sivistyneistön huomattava osa, joka aikaisemmin on muodossa tai toisessa ollut tuholaisille myötämielistä, on nyt kääntynyt Neuvostovallan puolelle, — aktiivisia tuholaisia on jäänyt pieni määrä, heidät on eristetty ja heidän täytyy toistaiseksi mennä syvään maanalaisuuteen.

Mutta tästä johtuu, että tätä vastaavasti täytyy myöskin muuttua meidän politiikkamme vanhan teknillisen sivistyneistön suhteen. Kun meidän suhtautumisemme vanhaan teknilliseen sivistyneistöön tuholaisuuden ollessa kiihkeimmillään oli pääasiassa nujertamisen politiikkaa, niin nykyään, tämän sivisty-

neistön kääntyessä Neuvostovallan puolelle, täytyy meidän suhtautumisemme siihen olla pääasiassa mukaanvetämis- ja huolenpitopolitiikkaa siihen nähden. Olisi väärin ja epädialektista, jos jatkettaisiin vanhaa politiikkaa uusissa muuttuneissa oloissa. Olisi tyhmää ja järjetöntä nyt pitää melkeinpä jokaista vanhan koulun spesialistia ja insinööriä rikollisena ja tuholaisena, jota ei ole vielä saatu kiinni. „Spesialistien syömistä“ on meillä aina pidetty ja pidetään edelleenkin vahingollisena ja häpeällisenä ilmiönä.

Siis on muutettava suhtautumisemme vanhan koulun insinööri- ja teknikkovoimiin, kohdistettava niihin mahdollisimman paljon huomiota ja huolenpitoa, rohkeammin vedettävä niitä työhön, — sellainen on tehtävä.

Sellainen on kysymys teollisuutemme kehityksen viidennestä uudesta ehdosta.

Siirtykäämme kysymyksen viimeisestä ehdosta.

VI

ITSEKANNATTAVAISUUDESTA

Kuva olisi epätäydellinen, ellen vielä koskettelisi yhtä uutta ehtoa. Kysymys on kasaantumislähteistä teollisuutta varten, kansantaloutta varten, ja tämän kasaantumisen vauhdin jouduttamisesta.

Mikä on uutta ja erikoista teollisuutemme kehityksessä kasaantumisen kannalta katsoen? Se, että vanhat kasaantumislähteet alkavat jo käydä riittämättömiksi teollisuutemme edelleenkehittämiselle. Se, että on siis välttämätöntä etsiä uusia kasaantumis-

lähteitä ja vahvistaa vanhoja, jos todella haluamme säilyttää bolshevistisen teollistamisvauhdin ja kehittää sitä.

Kapitalististen maiden historiasta tiedämme, ettei yksikään nuori valtio, joka on halunnut kohottaa teollisuuttaan korkeammalle asteelle, ole tullut toimeen ilman ulkoapäin tullutta apua pitkäaikaisen luoton tai lainojen muodossa. Pitäen tätä lähtökohdanaan länsimaiden kapitalistit kieltäytyivät jyrkästi antamasta maallemme luottoa ja lainoja olettaen, että luoton ja lainojen puuttuminen estää varmasti maamme teollistamisen. Mutta kapitalistit erehtyivät. He eivät ottaneet huomioon sitä, että toisin kuin kapitalistisilla mailla meidän maallamme on käytettävänä eräitä erikoisia kasaantumislähteitä, jotka ovat kyllin riittäviä teollisuutemme kuntoonpalauttamiseen ja edelleenkehittämiseen. Ja todellakin, me emme ole ainoastaan palauttaneet kuntoon teollisuutta, emme ole ainoastaan palauttaneet kuntoon maataloutta ja liikennettä, vaan olemme jo myöskin ehtineet panna käyntiin raskaan teollisuuden, maatalouden ja liikenteen uudestirakentamisen jättiläistyön. On ymmärrettävää, että tähän on meillä mennyt kymmeniä miljardeja ruplia. Mistä nämä miljardit on ammennettu? Kevyestä teollisuudesta, maataloudesta, budjettikasaantumisista. Näin on meillä asia sujunut viime aikoihin asti.

Nyt on asia aivan toisin. Kun aikaisemmin kasaantumisen vanhat lähteet riittivät teollisuuden ja kululaitoksen uudestirakentamiseen, niin nykyään alkavat ne jo olla ilmeisesti riittämättömät. Nyt ei ole kysymys vanhan teollisuuden uudestirakentamisesta. Nyt

on kysymys uuden, teknillisesti hyvin varustetun teollisuuden luomisesta Uralille, Siperiaan, Kazakhstaniin. Kysymys on uuden maataloudellisen suurtuotannon luomisesta Neuvostoliiton vilja-, karjanhoito- ja raaka-ainealueille. Kysymys on uuden rautatieverkon luomisesta Neuvostoliiton Idän ja Lännen välille. On ymmärrettävää, että kasaantumisen vanhat lähteet eivät voi riittää tähän jättiläistehtävään.

Mutta siinä ei ole vielä kaikki. Siihen on lisättävä se seikka, että huonon taloudenhoidon takia on itsekannattavaisuuden periaate kokonaan järkytetty useissa tuotantolaitoksissamme ja talousjärjestöissämme. Tosiasia on, että useissa tuotantolaitoksissa ja talousjärjestöissä on jo kauan sitten lakattu tekemästä laskelmia, hinnoitteluja, laatimasta perusteltuja tulo- ja menotaseita. Tosiasia on, että useissa tuotantolaitoksissa ja talousjärjestöissä käsitteet „säästäväisyyspolitiikka“, „tuottamattomien menojen supistaminen“, „tuotannon järkiperaistaminen“ — ovat jääneet jo aikoja sitten pois muodista. Nähtävästi ne luottavat siihen, että Valtionpankki „kuitenkin antaa meille tarvittavat summat“. Tosiasia on, että tuotantokustannukset ovat viime aikoina alkaneet kohota useissa tuotantolaitoksissa. Niille annettiin tehtäväksi alentaa tuotantokustannuksia 10 prosentilla ja enemmänkin, mutta ne kohottavat niitä. Mitä sitten merkitsee tuotantokustannusten alentaminen? Te tiedätte, että jokainen tuotantokustannusten alentamisen prosentti merkitsee 150—200 miljoonan ruplan kasaantumista teollisuudessa. On selvää, että tuotantokustannusten kohottaminen näissä oloissa merkitsee sato-

jen miljoonien ruplien hukkaantumista teollisuudelta ja koko kansantaloudelta.

Kaikesta tästä johtuu, että ei voida enää tulla toimeen pelkästään kevyen teollisuuden varoilla, ainoastaan budjettikasaantumisilla ja maataloudesta saatavilla tuloilla. Kevyt teollisuus on mitä rikkain kasaantumislähde, ja sillä on nykyään kaikki edellytykset kehittyä edelleen, mutta tämä lähde ei ole rajaton. Maatalous on yhtä rikas kasaantumislähde, mutta nykyään, sen uudestirakentamisen kaudella, se tarvitsee itse rahallista apua valtiolta. Mitä tulee budjettikasaantumisiin, niin tähän tiedätte, että ne eivät voi eikä niiden pidäkään olla rajattomia. Mitä vielä on? On vielä raskas teollisuus. On siis päästävä siihen, että myöskin raskaassa teollisuudessa — ja ennen kaikkea sen konerakennusosalalla — tapahtuisi kasaantumista. Siis vahvistaessamme ja kehittäessämme vanhoja kasaantumislähteitä on samalla päästävä siihen, että myöskin raskaassa teollisuudessa — ja ennen kaikkea konerakennusteollisuudessa — tapahtuisi kasaantumista.

Siinä on ratkaisu.

Mutta mitä sitä varten tarvitaan? Huonon taloudenhoidon hävittämistä, teollisuuden sisäisten varojen mobilisoimista, itsekannattavuuden juurruttamista ja lujittamista kaikissa tuotantolaitoksissamme, tuotantokustannusten järjestelmällistä alentamista, teollisuuden sisäisen kasaantumisen lisäämistä poikkeuksetta kaikilla teollisuusaloilla.

Tällainen on tie ratkaisuun.

Siis on juurrutettava ja lujitettava itsekannattavuutta, lisättävä kasaantumista teollisuuden sisällä — sellainen on tehtävämme.

VII

**ON TYÖSKENNELTÄVÄ UUDELLA TAVALLA,
ON JOHDETTAVA UUDELLA TAVALLA**

Toverit, sellaiset ovat teollisuutemme kehityksen uudet ehdot.

Näiden uusien ehtojen merkitys on siinä, että ne luovat teollisuudessa uuden tilanteen, joka vaatii uusia työmenetelmiä, uusia johtamismenetelmiä.

Senpä vuoksi:

a) Ei siis saa enää vanhaan tapaan luottaa siihen, että työvoima tulee itsestään. Turvataksemme teollisuuden työvoimalla, on sitä hankittava järjestyneesti ja työ on mekanisoitava. Jos luullaan, että tulemme toimeen ilman mekanisointia nykyisen työvauhtimme ja tuotannon nykyisten mittasuhteiden vallitessa, niin se merkitsee samaa kuin jos toivottaisiin voitavan ammentaa meri tyhjäksi lusikalla.

b) Edelleen, ei siis saa enää sietää työvoiman vaihtuvaisuutta teollisuudessa. Päästäksemme tästä pahasta on työpalkka järjestettävä uudella tavalla ja saatava työväki tuotantolaitoksissa enemmän tai vähemmän vakinaiseksi.

c) Edelleen, ei siis saa enää sietää yksilövastuutomuutta tuotannossa. Päästäksemme tästä pahasta on työ järjestettävä uudella tavalla, sijoitettava voimat siten, että jokainen työläisryhmä vastaa työstään, mekanismeista, työkalukoneista, työn laadusta.

d) Edelleen, ei voida siis enää tulla toimeen entiseen tapaan sillä minimimäärällä vanhoja insinööri- ja teknikkovoimia, jonka saimme perinnöksi porvarilliselta Venäjältä. Lisätäksemme tuotannon

nykyistä vauhtia ja mittasuhteita on päästävä siihen, että työväenluokalla olisi oma tuotannollis-teknillinen sivistyneistönsä.

e) Edelleen, ei siis saa entiseen tapaan mitata samalla mitalla kaikkia vanhan koulun spesialisteja sekä insinööri- ja teknikkovoimia. Voidaksemme huomioida muuttuneen tilanteen on muutettava politiikkaamme ja kohdistettava mahdollisimman suuri huolenpito niihin vanhan koulun spesialisteihin sekä insinööri- ja teknikkovoimiin, jotka selvästi kääntyvät työväenluokan puolelle.

f) Vihdoin, ei siis voida entiseen tapaan tulla toimeen pelkillä vanhoilla kasaantumislähteillä. Turvataksemme teollisuuden ja maatalouden edelleenkehittymisen on päästävä siihen, että otetaan käytäntöön uusia kasaantumislähteitä, lopetetaan huono taloudenhoito, juurrutetaan itsekannattavaisuutta, alennetaan tuotantokustannuksia ja lisätään kasaantumista teollisuuden sisällä.

Tällaiset ovat teollisuutemme kehityksen uudet ehdot, jotka vaativat uusia työmenetelmiä, uusia taloudellisen rakennustyön johtamismenetelmiä.

Mitä tarvitaan johdon järjestämiseksi uudella tavalla?

Sitä varten tarvitaan ennen kaikkea, että talousjohtajamme ymmärtäisivät uuden tilanteen, tutkisivat konkreettisesti teollisuutemme kehityksen uusia ehtoja ja järjestäisivät työnsä uudelleen uuden tilanteen vaatimusten mukaisesti.

Sitä varten tarvitaan edelleen, että talousjohtajamme eivät johtaisi tuotantolaitoksia „yleensä“, ei „ilmasta“, vaan konkreettisesti, välittömästi, että he

suhtautuisivat jokaiseen kysymykseen ei yleisen jaa-
rittelun kannalta, vaan tiukan asiallisesti, että he
eivät tyytyisi asiain kuittaamiseen paperilla eikä
yleisillä fraaseilla ja tunnuksilla, vaan syventyisivät
työn tekniikkaan, työn yksityiskohtiin, syventyisivät
„pikku seikkoihin“, sillä „pikku seikoista“ muodostu-
vatkin nykyään suuret asiat.

Sitä varten tarvitaan edelleen, että nykyiset
suunnattomat yhtymämme, jotka usein käsittävät
100—200 eri tuotantolaitosta, — viipymättä pienene-
neeseen jakamalla ne useampiin yhtymiin. On ymmär-
rettävää, että yhtymän puheenjohtaja, jonka on oltava
tekemisissä sadan ja useammankin tehtaan kanssa, ei
voi tuntea kunnolla näitä tehtaita, niiden mahdolli-
suuksia, niiden työtä. On ymmärrettävää, että kun
hän ei tunne tehtaita, ei hän kykene niitä johtamaan-
kaan. Antaaksemme siis yhtymien puheenjohtajille
mahdollisuuden kunnolla tutkia tehtaita ja johtaa
niitä, on heidät vapautettava liioista tehtaista, on
jaettava yhtymät useammiksi yhtymiksi ja lähennet-
tävä yhtymät tehtaisiin.

Sitä varten tarvitaan edelleen, että yhtymämme
täytyy siirtyä kollegiaalisesta johdosta yksilöjohtoon.
Nykyään on asia siten, että yhtymien kollegioissa
istuu kussakin 10—15 henkilöä, jotka kirjoittelevat
papereita ja väittelevät keskenään. Toverit, näin
ei saa enää johtaa. On lopetettava paperi-„johto“
ja ryhdyttävä todelliseen, asialliseen, bolshevistiseen
työhön. Jääköön yhtymän johtoon yhtymän puheen-
johtaja ja muutamia sijaisia. Se riittää täysin yhty-
män johtamiseksi. Kollegioiden muut jäsenet olisi

paras siirtää alas—tehtaisiin. Se olisi paljon hyödyllisempää sekä heille että asialle.

Sitä varten tarvitaan edelleen, että yhtymien puheenjohtajat ja heidän sijaisensa kiertelisivät useammin tehtaissa, viipyisivät siellä kauemmin työssä, tutustuisivat paremmin tehtaiden työntekijöihin eivätkä vain opettaisi paikallista väkeä, vaan myös ottaisivat oppia siltä. Jos luullaan, että nykyään voidaan johtaa kanslioista, istuen konttoreissa, kaukana tehtaista, niin erehdytään. Jotta voitaisiin johtaa tehtaita, on oltava paljon kosketuksissa tehtaiden työntekijäin kanssa, oltava heidän kanssaan elävässä yhteydessä.

Lopuksi pari sanaa vuoden 1931 tuotantosuunnitelmastamme. On joitakin puolueen liepeillä olevia poroporvareita, jotka uskottelevat, että tuotantosuunnitelmamme ei ole realinen, että sitä on mahdoton täyttää. Ne ovat samantapaista väkeä kuin Shtshedinin „kaikkiviisaat rantatöröt“, jotka ovat aina valmiit levittämään ympärilleen „ajattelemattomuuden tyhjyyttä“. Onko tuotantosuunnitelmamme realinen? On ehdottomasti! Se on realinen jo senkin vuoksi, että meillä on olemassa kaikki sen täyttämiseksi välttämättömät ehdot. Se on realinen jo senkin vuoksi, että sen täyttäminen riippuu nyt yksinomaan meistä itsestämme, taidostamme ja halustamme käyttää meillä olevia mitä suurimpia mahdollisuuksia. Miten muuten olisi selitettävissä se tosiasia, että monet tuotantolaitokset ja teollisuusalat ovat jo ylittäneet suunnitelman? Siis suunnitelman voivat täyttää ja ylittää muutenkin tuotantolaitokset ja teollisuusalat.

Olisi typerää luulla, että tuotantosuunnitelma on vain luettelo numeroita ja tehtäviä. Tosiasiassa on tuotantosuunnitelma miljoonien ihmisten elävää ja käytännöllistä toimintaa. Tuotantosuunnitelmamme realisuus—sitä ovat uutta elämää luovat miljoonat työtätekevät. Ohjelmamme realisuus—sitä ovat elävät ihmiset, me kaikki, meidän työtahtomme, valmeutemme työskennellä uudella tavalla, päättäväisyytemme täyttää suunnitelma. Onko meillä tätä päättäväisyyttä? On. Tuotanto-ohjelmamme voidaan ja se täytyy siis toteuttaa. (Jatkuvia suosionosoituksia.)

*„Pravda“ № 183,
heinäkuun 5 pnä 1931*